

Arrest

nr. 159 738 van 12 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 september 2015 waarbij toepassing wordt gemaakt van het algemeen rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*".

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 oktober 2015 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. BREEMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient onder de naam B. N. op 7 januari 2014 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit in de hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van R. N.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 10 juni 2014 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker legt onder de naam Th. F. op 8 april 2015 te Zoersel een verklaring van wettelijke samenwoning af met een Belgische vrouw. Een onderzoek naar schijnwettelijke samenwoning wordt opgestart. De Belgische partner is op dat ogenblik zwanger, met een verwachte bevallingsdatum op 27 juli 2015.

1.4. Op 14 juli 2015 wordt het kind Q. F. geboren. Dit kind wordt erkend door verzoeker.

1.5. Verzoeker dient onder de naam Th. F. op 3 augustus 2015 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie en dit in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn van een Belgisch kind.

1.6. Op 28 augustus 2015 wordt door de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden Documenten van de Gerechtelijke Politie vastgesteld dat het door verzoeker voorgelegde paspoort op naam Th. F. vals of vervalst is.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 11 september 2015 de beslissing waarbij op grond van het algemene rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" wordt vastgesteld dat alle rechten verkregen als gevolg van dit valse of vervalste paspoort, waaronder de afgifte van de bijlage 19ter en het bijbehorende attest van immatriculatie, komen te vervallen. Deze beslissing, die verzoeker op 25 september 2015 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Bovengenoemde vreemdeling diende op 7.01.2014 een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in onder de identiteit [N., B.]. De aanvraag werd geweigerd bij gebrek aan een afdoende bewijs van verwantschap met de referentiepersoon, het voorgelegde paspoort werd echter niet onderzocht.

Op 3.08.2015 diende betrokkene daarop een aanvraag in als vader van een Belgisch kind (toepassing van art. 40ter) onder de identiteit [F., Th.]. Controle van de vingerafdrukken wees uit dat betrokkene zich eerder had uitgegeven als [N., B.] (gecheckt door de lokale politie Voorkempen, zie info in het administratief dossier).

Uit politieel onderzoek door de federale politie, meerbepaald door de Centrale dienst ter bestrijding van Valsheden, dienst documenten (met referte 176266/GHA/A/2015) kwam op 28.08.2015 aan het licht dat het nieuw voorgelegde paspoort niet authentiek is.

Overeenkomstig het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' vervallen alle rechten verkregen ten gevolge van dit vals of vervalste paspoort, waaronder het bekomen van de bijlage 19ter en het bijhorende Al. Deze dienen beiden met onmiddellijke ingang terug ingetrokken te worden. Betrokkene kan er geen verblijfsrecht aan ontleen."

1.8. Eveneens op 11 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2. Voorwerp van huidig beroep

De Raad stelt vast dat verzoeker in gebreke blijft in zijn inleidende verzoekschrift op duidelijke wijze te duiden wat het voorwerp is van het beroep. Hij spreekt in wezen enkel over "*de bestreden beslissing*", zonder te preciseren op welke beslissing hij doelt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn feitenrelaas spreekt over een aanvraag die hij indiende in functie van zijn kind en in het kader waarvan werd vastgesteld dat hij andermaal een vals paspoort voorlegde. Hij betoogt hierbij dat het evenwel een "*vals paspoort buiten zijn wil*" betreft. In het kader van de bespreking van zijn enig middel stelt verzoeker verder dat "*in de bestreden beslissing als enige motivering [wordt] vermeld dat het om een vals paspoort zou gaan*" waarna hij concreet ingaat op de verschillende rechtsnormen en waarom hij deze geschonden acht. Er dient aldus te worden aangenomen dat verzoeker de bedoeling heeft gehad om de beslissing van 11 september 2015 aan te vechten waarin toepassing wordt gemaakt van het algemene rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*". Verzoeker duidt in de inventaris van zijn stukken de bestreden beslissing ook aan als stuk 1, en dit komt overeen met voormelde beslissing.

Verzoeker voegt bij zijn inleidende verzoekschrift als stuk 2 ook nog het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 september 2015, doch er blijkt niet dat hij ook de bedoeling heeft gehad deze beslissing aan te vechten. De middelen zoals deze zijn ontwikkeld in het inleidende verzoekschrift gaan uit van een beslissing die is gesteund op de vaststelling dat verzoeker een vals paspoort heeft gebruikt, en een dergelijke motivering ligt als dusdanig enkel ten grondslag aan de voormelde beslissing genomen op grond van het algemene rechtsbeginsel *"fraus omnia corrumpit"*. In dit verband kan ook worden opgemerkt dat verweerder zich in zijn nota met opmerkingen enkel heeft verdedigd voor zover het deze laatste beslissing betreft, en aldus het inleidende verzoekschrift ook zo heeft gelezen dat dit enkel deze beslissing tot voorwerp heeft. Het gegeven dat verzoeker in kader van zijn uiteenzetting betreffende de vordering tot schorsing ineens wel spreekt over een bevel om het grondgebied te verlaten vermag aan het voorgaande geen afbreuk te doen. Hierbij verwijst verzoeker immers in wezen naar het door hem reeds aangehaalde middel, doch zoals hierboven werd vastgesteld richt dit middel zich tegen een beslissing waarin wordt vastgesteld dat verzoeker een vals paspoort heeft gebruikt terwijl een dergelijke motivering op zich vreemd is aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 september 2015.

Als voorwerp van het huidige beroep wordt aldus beschouwd de beslissing van 11 september 2015 waarin toepassing wordt gemaakt van het algemene rechtsbeginsel *"fraus omnia corrumpit"*.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag), van de artikelen 1 tot en met 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het motiveringsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Dat in de bestreden beslissing als enige motivering vermeld dat het om een vals paspoort zou gaan. Er werd evenwel niet gekeken naar de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd, waarbij duidelijk blijkt dat dit buiten zijn wil om is en hij de gegevens heeft gecommuniceerd van de mensen die hem hebben opgelicht door hem een vals paspoort te verkopen.

Dat het MOTIVERINGSBEGINSEL dan ook is geschonden.

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 stelt dat de beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007). Dat het opgeworpen middel moet worden onderzocht op de formele motiveringsplicht, minstens dient te worden beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001). Dat hier nergens in de beslissing enige motivering wordt gevoerd, buiten de vermelding van het feit dat het om een vals paspoort ging. Dat op zijn minst moet worden opgenomen dat verzoeker werd opgelicht in de motivering, gezien hij dat heeft verklaard en de gegevens heeft doorgegeven van de personen die daarvoor verantwoordelijk zijn.

Dat dit tevens de REDELIJKHEIDSNORM schendt.

Hoe groot de beoordelings- en beleidsvrijheid ook moge zijn, de beslissingen van administratieve overheden dienen de toets van de norm van de redelijkheid te doorstaan. Het is de enige juridische beperking van de vrije appreciatie van het bestuur dat over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hoe de overheid de in het geding zijnde belangen afweegt, hoe de overheid het gewenste resultaat bereikt, steeds hangt het zwaard van de redelijkheid boven haar hoofd. De overheid moet in alle

redelijkheid tot de belangenafweging zijn gekomen; de overheid moet in alle redelijkheid de door haar gekozen maatregel hebben kunnen kiezen; enz. Wanneer bij het toetsen wordt vastgesteld dat geen redelijk denkende overheidspersoon tot zo'n beslissing kon komen, wordt de beslissing vernietigd. (Het beginsel van behoorlijk bestuur, A. Van Mensel, Mys&Breesch Gent, 1997, 400-401). Dat het niet redelijk is om de elementen van oplichting niet te evalueren. Verzoeker heeft zich tot een persoon gewend die hem heeft bedrogen. Hij heeft zijn echte identiteit gebruikt. Hier werd nergens naar verwezen.

Bovendien wordt het ZORGVULDIGHEIDS BEGINSEL geschonden. Dit houdt in dat er een zorgvuldige voorbereiding nodig is bij de feitenvergaring. Het nemen van een besluit moet met andere woorden zorgvuldig worden voorbereid. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het is niet zorgvuldig om de elementen van oplichting niet op te nemen in de overweging.

Dit is ook een schending van artikel 3 EVRM (onmenselijke behandeling) en artikel 8 EVRM (recht op privé-leven), alsook artikel 3 IVRK (hoger belang van het kind) en artikel 9 IVRK (staten zorgen ervoor dat kinderen niet tegen hun wil van hun ouders worden gescheiden).

Op zijn minst had men deze elementen (nu het kind geboren is) ten opzicht van elkaar moeten afwegen, en de beslissing niet louter op de valse documenten baseren.

Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag stelt dat bij alle maatregelen met betrekking tot kinderen, het belang van het kind voorop moet staan. Artikel 9 verplicht staten te waarborgen dat kinderen niet van hun ouders worden gescheiden en geeft kinderen het recht op persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met hun ouders. Hier werd nergens aandacht aan besteed."

3.2.1. Het staat niet ter discussie dat de bestreden beslissing onder het toepassingsgebied valt van de wet van 29 juli 1991, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze deze beslissing het artikel 1 van deze wet schendt.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt zo verwezen naar het algemene rechtsprincipe "*fraus omnia corrumpit*" en vastgesteld dat verzoeker een aanvraag als vader van een Belgisch kind indiende doch het hierbij door hem voorgelegde paspoort niet authentiek is. In dit verband wordt verwezen naar een politieel onderzoek door de federale politie, meer bepaald de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden, dienst documenten. Hierbij wordt er ook op gewezen dat verzoeker onder een andere identiteit ook reeds een aanvraag indiende tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Verweerder stelt vervolgens vast dat alle rechten die verzoeker verkreeg als gevolg van dit door hem voorgelegde valse of vervalste paspoort, waaronder de afgifte van de bijlage 19ter – oftewel het aanvraagformulier voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie – en het bijbehorende attest van immatriculatie, zijn komen te vervallen.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat hij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht voorts niet tot gevolg dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

Verzoeker laat voorts na aan te tonen op welke wijze artikel 4 van de wet van 29 juli 1991, dat slechts bepaalt in welke gevallen de formele motiveringsplicht niet van toepassing is, zou kunnen zijn geschonden.

3.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat verweerder heeft nalaten rekening te houden met alle relevante elementen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betwist op zich niet dat het door hem voorgelegde paspoort vals of vervalst is, doch betoogt dat rekening diende te worden gehouden met het gegeven dat hij bij het verkrijgen van dit valse of vervalste paspoort werd opgelicht en met de door hem in dit verband afgelegde verklaringen waarbij hij ook doorgaf welke personen daarvoor verantwoordelijk zouden zijn.

De Raad stelt in dit verband vast dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorligt dat hij zou zijn opgelicht en dat hij zich op dit punt beperkt tot loutere beweringen. Verzoeker duidt ook niet op welke concrete verklaringen hij thans doelt en brengt in dit verband geen stukken aan. Dit betoog van verzoeker dat hij werd opgelicht komt daarenboven ook allesbehalve geloofwaardig voor. Uit het administratief dossier blijkt zo dat verzoeker op 10 juli 2015 aan een inspecteur van de politie met betrekking tot het door hem voorgelegde paspoort verklaarde dat dit door hem werd afgehaald in Ghana. Thans houdt hij, in het kader van zijn feitenrelaas, het tegendeel voor. Hij stelt immers dat hij om de aanvraag in functie van zijn kind in te dienen eerst in België bij de ambassade een paspoort had aangevraagd, doch men hem niet wilde helpen waarna hij via een vriend in contact zou zijn gekomen met iemand die beweerde rechtstreeks in Ghana voor hem een paspoort te kunnen "*regelen*". Dit betoog dat verzoeker thans naar voor brengt is ook moeilijk in overeenstemming te brengen met het gegeven dat het door verzoeker gebruikte paspoort vermeldt reeds te zijn afgegeven op 4 januari 2008. Gelet op dit gegeven en het gegeven dat een paspoort in beginsel enkel kan worden afgegeven aan de persoon aan wie dit toebehoort, kan verzoeker ook moeilijk voorhouden dat hij in de overtuiging was dat het voorgelegde paspoort echt zou zijn. Verzoeker betwist daarenboven ook niet reeds eerder een valse identiteit te hebben aangenomen, waardoor de door hem indertijd voorgelegde identiteitsstukken hem ofwel niet toebehoorden ofwel ook vervalst waren.

De Raad besluit dat nu het administratief dossier geen enkele aanwijzing bevat dat verzoeker is opgelicht en hij in dit verband zelf ook niet het minste begin van bewijs aanbrengt, ook niet kan worden vastgesteld dat het bestuur bij het nemen van de thans bestreden beslissing met een dergelijk gegeven rekening diende te houden, of hieromtrent diende te motiveren. Op deze grond kan aldus evenmin enige kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid van het bestuur worden vastgesteld. Zelfs indien verzoeker zou zijn opgelicht – hetgeen evenwel geenszins blijkt – blijkt nog niet dat dit afbreuk vermag te doen aan het determinerende motief in de bestreden beslissing dat verzoeker geen rechten kan ontlenen aan valse of vervalste documenten. Ook waar verzoeker stelt dat ten onrechte geen rekening is gehouden met het gegeven dat hij zijn echte identiteit heeft gebruikt, merkt de Raad op dat hij zich op dit punt andermaal beperkt tot een loutere bewering. Er ligt geen enkel identiteitsdocument voor dat toelaat vast te stellen wat verzoekers werkelijke identiteit is.

Er blijkt niet dat met enig concreet, relevant gegeven ten onrechte geen rekening is gehouden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding wordt aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te

maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing geen beslissing tot verwijdering bevat, doch hierin enkel wordt vastgesteld dat verzoeker op basis van een vals of vervalst paspoort een aanvraag indiende en een tijdelijke verblijfstitel verkreeg en als gevolg van het algemene rechtsbeginsel "*fraus omnia corrumpit*" alle rechten die hij op basis van dit valse of vervalste paspoort verkreeg als vervallen dienen te worden beschouwd.

Artikel 3 van het EVRM impliceert geen recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat binnen te komen of er, zij het tijdelijk, te verblijven (Cass. 4 februari 1993, nr. 9567).

Enige concrete toelichting betreffende de wijze waarop de bestreden beslissing dit verdragsartikel zou miskennen, ontbreekt in wezen ook. Verzoeker kan ook niet ernstig voorhouden dat gelet op het feit dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat hij zou zijn opgelicht de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM zou zijn bereikt.

Er blijkt niet dat verzoeker in de thans voorliggende situatie zich dienstig kan beroepen op een miskenning van artikel 3 van het EVRM.

3.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker beroept zich in het kader van het thans voorliggende beroep op een privéleven en een gezinsleven met zijn kind. Enige verdere toelichting betreffende de wijze waarom gelet op dit voorgehouden privé- of gezinsleven een schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden vastgesteld, ontbreekt. Verzoeker betoogt op algemene wijze dat in dit verband een afweging had moeten plaatsvinden, doch aldus blijkt nog niet dat verweerder in dit verband een disproportionele belangenafweging heeft doorgevoerd en maakt hij nog geen schending van dit verdragsartikel aannemelijk.

De Raad benadrukt andermaal dat de thans bestreden beslissing enkel vaststelt dat het door verzoeker voorgelegde paspoort op basis waarvan hij de afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie vroeg en in het bezit werd gesteld van een attest van immatriculatie vals of vervalst is en alle rechten die hij verkreeg op grond van dit valse of vervalste paspoort als vervallen moeten worden beschouwd. Deze beslissing houdt op zich verder niet in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten, en aldus ook niet dat hij wordt gescheiden van zijn kind, en verhindert daarnaast ook niet dat verzoeker op basis van zijn werkelijke identiteitsdocumenten een verblijf verkrijgt in functie van zijn Belgisch kind indien de verblijfsvoorwaarden hiervoor zijn vervuld.

De Raad benadrukt ook dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te

leggen en, bijvoorbeeld, te vereisen dat geldige identiteitsdocumenten voorliggen die toelaten de identiteit van een vreemdeling die in het Rijk wenst te verblijven op zekere wijze vast te stellen.

Er kan niet worden vastgesteld dat verweerder door te vereisen dat verzoeker een geldig paspoort voorlegt indien hij de verblijfskaart in functie van een Belgisch kind wenst te verkrijgen verzoekers belangen op disproportionele wijze heeft miskend of aldus enige uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting heeft miskend. De Raad benadrukt andermaal dat de thans bestreden beslissing geen afbreuk doet aan de mogelijkheid die verzoeker heeft om op voorlegging van geldige identiteitsdocumenten, evenals de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, alsnog in het Rijk te kunnen verblijven in functie van zijn kind. Verzoeker geeft ook op geen enkele wijze aan waarom hij geen geldige identiteitsdocumenten zou kunnen voorleggen.

De Raad benadrukt in dit verband verder ook nog dat zowel verzoeker als zijn Belgische partner bij het aangaan van hun relatie wisten, of dienden te weten, dat verzoekers verblijfssituatie precair was. Hij brengt daarenboven ook geen concrete elementen aan die erop wijzen dat er effectieve hinderpalen bestaan die verhinderen om het gewenste privé- of gezinsleven verder te zetten in zijn land van herkomst of elders. Het kind is ook nog maar enkele maanden oud en gaat nog niet naar school in België. Er kan worden aangenomen dat des te jonger een kind, des te makkelijk dit zich kan aanpassen aan een gewijzigde omgeving. De Raad herhaalt dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van partners te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten.

De Raad herhaalt ook dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.2.6. De artikelen 3 en 9 van het Kinderrechtenverdrag volstaan, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf verder niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn – zoals verweerder terecht aangeeft – geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754). Verzoeker brengt in dit verband in wezen ook geen concrete toelichting naar voor en lijkt er ook andermaal aan voorbij te gaan dat deze bepalingen evenmin enige motiveringsplicht opleggen. Louter ten overvloede herhaalt de Raad ook nog dat de thans bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten betreft, en aldus op zich geen scheiding van verzoeker en zijn kind tot gevolg heeft, en enkel vaststelt dat verzoeker een vals of vervalst paspoort heeft aangewend en hij hieraan geen rechten kan onttelen. De bestreden beslissing verhindert verzoeker op geen enkele wijze op voorlegging van geldige identiteitsdocumenten andermaal een nieuwe aanvraag in functie van zijn kind in te dienen.

3.2.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS